

скиятъ Понтъ и Меотийското езеро. Въ послѣд-
нѣното са влива великата рѣка Атель, която про-
тича отъ океантъ презъ сичката сарматска зе-
мя, и рѣката Танаисъ, която изтича изъ Кав-
казските планини; а отъ сливането на тие двѣ
рѣки са образува рѣката Куфисъ, която са из-
лива въ Понтийското море близо до Некропилъ
при носътъ, който са нарича „Овча муцуна“,
т. е. тамъ, дѣто са влива Меотийското езеро
въ Понтътъ между Боспорътъ и Фанагурия. Отъ
това езеро и до рѣката Куфисъ лѣжи старо-
временна или велика България, която са нарича
иначе земя на котрагите, сѣ племенници
на българете“. Тука ние видиме пѣрво и
пѣрво твърде побъркани географически свѣдѣния.
Така, на примѣръ, рѣката Атель, т. е. Волга, е
смѣшана съ Танаисъ или съ Донъ, а Куфисъ,
т. е. Кубанъ (у старите и Гупанисъ, и Тана-
исъ) е представена като резултатъ на тѣхното
сливане. Но общото указание на кубанската
страна като на старовременно отечество на бѣл-
гарете сѣвсѣмъ сѣвпада съ извѣстието на Про-
копия за пѣрвобитните жилища на кутургурите
и утургурите.

Въ времената на Константина (Погоната?)
— продължава Теофанъ — предводителтъ на
българете и на котрагите Кроватъ, като уми-
ралъ, завѣщалъ на своите петима синове да са
не раздѣлятъ по между си, а съ своите общи сили
да са борать противъ вѣнкашните неприятели. Но
синовете не изпълнили неговото завѣщание, раз-
дѣлили бащиното си наслѣдство и разпѣрснале
са по различни страни. Най-голѣмиятъ, по име